

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Tachově rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7.4. 2022 samosoudcem Mgr. Ing. Miroslavem Vajgantem

t a k t o :

Obžalovaný

[REDACTED]

narozený [REDACTED] ve [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] č. p. [REDACTED], t. č. [REDACTED],
[REDACTED], bez zaměstnání,

je vinen, že

1. dne [REDACTED] nejméně v [REDACTED] hodin po pozemní komunikaci v obci [REDACTED],
[REDACTED] u drogerie [REDACTED] č. p. [REDACTED] ve směru z centra obce řídil osobní motorové
vozidlo tovární značky [REDACTED], R.Z.: [REDACTED], ačkoliv věděl, že příkazem Městského
úřadu Stříbro ze dne [REDACTED], č.j.: [REDACTED], v právní moci dne [REDACTED], mu byl
uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na
dobu 6 měsíců, který v době řízení trval,

tedy

mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci než soudu tím, že vykonával činnost, která
mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchal

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního
zákoníku

a odsuzuje se za to

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a § 68
odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 30 denních sazeb po 800 Kč
(24 000 Kč).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se stanoví, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách po 1 000 Kč.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku.

O d ů v o d n ě n í

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení zjistil soud skutkový stav tak, jak bylo uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

2. Obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení vypověděl, že skutečně [REDAKCE] kolem [REDAKCE] hodin řídil osobní motorové vozidlo, kdy jej zastavila hlídka Městské policie ke kontrole a následně mu sdělila, že má vysloven zákaz řízení. Totéž mu pak sdělili na policii ve [REDAKCE]. K zakazu uvedl, že neobdržel žádné rozhodnutí s uvedeným trestem a nevěděl, že zákaz řízení má. Dále vypověděl, že způsobil dopravní nehodu se zraněním, kdy řídil pod vlivem alkoholu a v té souvislosti vyšetřujícímu policistovi oznámil místo svého pobytu v penzionu [REDAKCE] ve [REDAKCE]. Rovněž uvedl, že si tam bude přebírat veškerou korespondenci. Z tohoto penzionu se ale asi 1 měsíc po nehodě odstěhoval do [REDAKCE] č. [REDAKCE], avšak nikomu změnu adresy neoznámil. Nějaký trest za způsobení dopravní nehody očekával, avšak nevěděl jaký. V penzionu [REDAKCE] nikomu neřekl, aby přebíral jeho korespondenci. Protože o zakazu řízení nevěděl, motorová vozidla dále řídil. Při hlavním líčení uvedl, že i policie věděla, že o nějakém zakazu vůbec nevěděl. Připustil, že to byla jeho chyba, že najel na chodník, když vezl klukovi nějaký nábytek. Policajti a všichni věděli, že má zákaz řízení, ale on nevěděl, proč by měl být potrestán. Rozhodnutí o zakazu řízení nepřevzal, protože to neměl kde převzít. Oni mu to vlastně na tu adresu penzionu [REDAKCE] neposlali. Připustil, že to byla jeho hloupost, že si to měl nějak ohlídat. Že na adrese [REDAKCE] nebydlí už 5 let, to policie to taky věděla. On se jistí tak, že když mu na poštu něco přijde, tak tam má telefonní číslo, a pošťáčka mu volá, že tam má dopis. Policajtům to taky hlásil. Ze [REDAKCE] šli bydlet k tatínkovi do [REDAKCE]. Hlásil to policii. V [REDAKCE] bydlí od toho penzionu [REDAKCE], takže je to možná rok, od prosince [REDAKCE] bydlí u otce. Předtím bydlel asi [REDAKCE] dní v penzionu [REDAKCE], předtím v [REDAKCE], taky jen chvíli, asi měsíc. V době, kdy došlo k té nehodě, toho [REDAKCE], bydlel v penzionu [REDAKCE]. Že majitel řekl, že se tam ubytoval v prosinci, tak ten majitel asi říkal nějaké úplné pitomosti, 14 dní tam nebyl, tam byl minimálně 2 měsíce. V době nehody bydlel v penzionu [REDAKCE], po té nehodě se vrátil zpátky do [REDAKCE] k otci. Od té doby se přestěhoval do [REDAKCE], tam bydlel taky chvíli, možná 3 měsíce a šel zpátky k otci.

3. Dále bylo prováděno dokazování listinnými důkazy, kdy z úředního záznamu ze dne [REDAKCE] vyplynulo, že obžalovaný uvedl, že se telefonicky dotazoval na městském úřadě [REDAKCE], jak je to s jeho řidičským průkazem. Nějaký pan [REDAKCE] mu sdělil, že jeho řidičský průkaz je stále platný. Proto věc dále neřešil a nevěděl, že má uložený zákaz řízení. Z úředního záznamu z [REDAKCE] pak vyplynulo, že Ing. [REDAKCE] z Městského úřadu ve [REDAKCE] uvedl, že si na případ [REDAKCE] nepamatuje, ale pokud se obžalovaný zeptal v době, kdy ve věci ještě nebylo rozhodnuto, že by mu sdělil, že zákaz řízení nemá. Z úředního záznamu ze dne [REDAKCE] bylo zjištěno, že obžalovaný uvedl, že v době nehody bydlel v penzionu [REDAKCE], ze kterého se odstěhoval někdy v listopadu či prosinci [REDAKCE] na adresu [REDAKCE]. Změnu adresy nikomu neoznámil. Dále bylo konstatováno, že v říjnu [REDAKCE] bydlel u svého syna [REDAKCE] ve [REDAKCE], kde bydlel pouze v době, kdy byl nemocný, tedy asi 1 měsíc. Začátkem listopadu [REDAKCE] se přestěhoval zpět do [REDAKCE]. Zde bydlel také asi 1 měsíc a následně na začátku prosince [REDAKCE] se přestěhoval na ubytovnu v [REDAKCE] č.p. [REDAKCE]. Z MÚ [REDAKCE] ho údajně nikdo telefonicky

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

ani jinak nekontaktoval a nevěděl tedy, kam bylo zasláno rozhodnutí ohledně jím způsobené nehody.

Z úředního záznamu ze dne [REDAKCE] vyplynulo, že majitel penzionu [REDAKCE] uvedl, že někdy v měsíci prosinci roku [REDAKCE] ubytoval [REDAKCE], kdy mu [REDAKCE] po týdnu ubytování nezaplatil a nezaplatil ani v dalším týdnu, takže ho vyhodil asi po 14 dnech. [REDAKCE] mu rozhodně neřikal nic o tom, že by mu tam měla chodit pošta a že by si ji tam chodil vyzvedávat. Z příkazu Městského úřadu [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], č.j.: [REDAKCE], v právní moci dne [REDAKCE], vyplynulo, že obžalovanému byl, kromě jiného, uložen trest zákazu řízení na dobu šesti měsíců a příkaz nabyl právní moci dne [REDAKCE]. Příkaz byl doručen fikcí, neboť obžalovanému bylo doručováno na adresu [REDAKCE] a dále [REDAKCE], [REDAKCE], kdy ani na jedné z adres si obžalovaný písemnost nevyzvedl. Ze sdělení Městského úřadu [REDAKCE] založeného na čl. 123, bylo zjištěno, že městský úřad pátral po pobytu obžalovaného, kdy z úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného dne [REDAKCE] s družkou obžalovaného paní [REDAKCE], tato uvedla, že krátce po dopravní nehodě se přestěhovali z ubytovny (ulice [REDAKCE]) k matce obžalovaného. Proto příkaz nebyl zasílán na ubytovnu do ulice [REDAKCE]. Z vlastní úřední činnosti správní orgán zjistil další adresu, na které se měl obžalovaný zdržovat, a to adresu [REDAKCE], kam byla obžalovanému písemnost doručena fikcí.

4. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že obžalovaný skutečně řídil motorové vozidlo v době, kdy měl pravomocně ve správním řízení uložen trest zákazu řízení. Soud se zabýval námitkou obžalovaného, že o zákazu řízení nevěděl, protože mu příkaz nebyl doručen. Ze shora uvedených důkazů vyplynulo, že obžalovanému skutečně příkaz doručen nebyl a byl doručen fikcí. Otázkou proto bylo, zda a v daném případě byl důvod k tomu, aby příkaz byl doručen fikcí. Sám obžalovaný uvedl, že se vícekrát stěhoval a nikomu nedal vědět, kde se zdržuje, přestože si byl vědom toho, že může být za nehodu postižen. Městský úřad ve [REDAKCE] se snažil zjistit, kde se obžalovaný zdržuje, aby mu mohl příkaz zaslat. Podařilo se mu pouze zjistit, že se obžalovaný odstěhoval z ubytovny ve [REDAKCE], proto zaslal příkaz na adresy, které mu byly známy. Na žádné z těchto adres si obžalovaný příkaz nevyzvedl, proto byla písemnost doručena fikcí.

Doručování písemností fyzickým osobám řeší správní řád (zák. č. 500/2004) v paragrafech 20 a 23.

Doručování fyzickým osobám dle § 20 odst. 1 stanoví, že fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Podle odst. 2 nebyla-li v případě doručování podle § 21 zastížena žádná osoba, které by bylo možno písemnost doručit, a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 21, písemnost se uloží.

Podle odst. 3 se písemnost uloží

a) u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo

b) u obecního úřadu nebo v **provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.**

Za těchto okolností dospěl soud k závěru, že bylo pouze vinou obžalovaného, že často měnil místo svého bydliště a především, že o tom nikomu nedal vědět. Městský úřad ve [REDAKCE] proto správně v souladu se Správním řádem písemnost doručil fikcí. Bylo tak vinou pouze

obžalovaného, že se o uložení trestu zákazu řízení nedozvěděl. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se obžalovaný údajně měl ptát na městském úřadě ve Stříbře, zda nemá uložen zákaz řízení. Příslušný pracovník sdělil, že si na tento dotaz konkrétně nepamatuje, avšak jestliže ve věci ještě nebylo pravomocně rozhodnuto, musel sdělit, že zákaz řízení uložen není.

5. Při právním posouzení věci se musel soud vypořádat se stanoviskem obžalovaného, že o zákazu řízení nevěděl. Jak už bylo uvedeno výše, bylo pouze a jen jeho vinou, že se o zákazu řízení nedozvěděl. Zákaz řízení uložený ve správním řízení nabyl právní moci, byť rozhodnutí bylo doručeno fikcí. Jak je uvedeno výše, správní orgán postupoval při doručování rozhodnutí dle správního řádu, proto námitku obžalovaného, že se o zákazu řízení nedozvěděl, nelze brát v úvahu. Protože bylo prokázáno, že obžalovaný řídil v době, kdy mu ještě trval trest zákazu řízení uložený správním orgánem, dopustil se zcela nepochybně přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a zadání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

6. Při úvaze o druhu a výměře trestu hodnotil soud povahu a závažnost spáchaného činu, poměry obžalovaného a dosavadní způsob jeho života, jakož i možnosti jeho nápravy. Pokud se týká závažnosti spáchaného činu, je nutné konstatovat, že společenská škodlivost je v tomto případě, vzhledem ke všem zjištěným okolnostem, nižší. Z popisu rejstříku vyplynulo, že obžalovaný byl celkem ■× soudně trestán v ■ a ■× v ■, v sedmi případech je však na obžalovaného nutné hledět jako na netrestaného. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. Z evidence přestupků bylo zjištěno, že se dopustil jednoho přestupku proti občanskému soužití. Z evidenční karty řidiče vyplynulo, že obžalovaný je řidičem poměrně neukázněným, když od roku ■ má celkem ■ záznamů. Obžalovanému podle § 41 TrZ nic nepolehčovalo, neboť jeho doznání, že řídil motorové vozidlo, bylo vynuceno skutečností, že byl při řízení vozidla zadržen. Podle § 42 písm. q) TrZ obžalovanému naopak přitěžovalo, že byl již pro trestný čin odsouzen.

7. Na základě všech shora uvedených důkazů a po jejich zhodnocení, s přihlédnutím k hodnocení osoby obžalovaného, možností jeho nápravy a všem rozhodným hlediskům pro ukládání a účel trestu soud vážil, jaký trest obžalovanému uložit. Vzhledem k tomu, že obžalovaný neřídil pod vlivem alkoholu, nebylo zjištěno, že by jel agresivně, či že by ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, byl obžalovanému uložen výchovný peněžitý trest ve výměře 30 denních sazeb po 800 Kč. Zároveň byla obžalovanému dána možnost tento peněžitý trest splácet po částkách 1 000 Kč měsíčně. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, kdy ze zákona podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku je možné uložit trest zákazu činnosti na 1 rok až 10 let. V daném případě, vzhledem ke všem zjištěným okolnostem, dospěl soud k závěru, že plně postačuje uložit trest zákazu činnosti na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tzn. ve výměře jednoho roku.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů od jeho doručení u podepsaného soudu ve trojím vyhotovení. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Plzni. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Tachově 7.4. 2022

Mgr. Ing. Miroslav Vajgant v.r.
samosoudce